בן עזאי אומר שתי חמאות יאמר רבי יהושע 6

זהו שאמרו כשהוא חי קולו אחד וכשהוא מת

קולו שבעה כיצד קולו שבעה ב' קרניו לשתי

חצוצרות שתי שוקיו לשני חלילים עורו לתוף

מעיו לנבלים בני מעיו לכנורות ויש אומרים

אף צמרו לעשות תכלת ר"ש בן עקשיא אומר

וֹקני עם הָארץ כל זמן שהם מזקינים דעתן בי

מימרפת עליהם שנאמר מסיר שפה לנאמנים

ומעם זקנים יקח אבל זקני תורה אינן כן אלא

כל זמן שהם מזקינים דעתם מתישבת עליהם

שנאמר בישישים חכמה ואורך ימים תבונה:

הדרן עלך כמה דברים וסליקא לה מסכת קנים

נשים כך דינו כמו שאמרנו ואע״פ ששנינו בכריתות האשה שיש עליה חמש לידות ודאות חמש זבות ודאות מביאה קרבז אחת עולה לכמה זיבות וכיון דהכי הוא יכולה היא לשנות קינה מלידה ללידה אפ״ה לענין עירוב קן בקן (ספקן) ^(b) [שהקן] שני לשני שמות או ב' נשים לפי שהקן כשהפרישה אותה לחובתה מיד פרידה אחת נקבעה לחטאת ופרידה אחת לעולה וכשתמשך אחת מהז לחטאת מיד השנית נקבעת לעולה ואם יקריבנה חטאת תפסל הלכך כשיתערבו קן בקן אין הכהן יכול לעשות אלא .. הראשונה בלבד והקן השנית אינה ראויה לא לחטאת ולא לעולה שאם יבא להקריב חטאת נאמר של זו היא בת זוגה של (3 חטאת הראשונ׳ ופרשה עמה בקן א' וכיון שקרבה אחת מהן חטאת תחילה השניה מיד נקבעת לעולה ואם יעשנה חטאת פסולה והני מילי כשהפרישן תחלה כל קן וקן בפני עצמו ואמרה זו הקן לחובר אבל אם הביאה ארבעה פרידין . ובעירוב ואמרה אלו לשתי חובות שעלי יקריב הכהן כל שתים מהן שירצה לחמאות ושחית האחרות לעולות שכשימשכו אלו לחטאות יוסי ד ר' יוסי לעולות: ד ר' יוסי אומר שתי נשים שלקחו קיניהן בעירוב או שנתנו דמי קיניהן לכהן לאיזו שירצה הכהן יעשה חטאת משם אחד בין משני שמות פי שלקחו קיניהן בעירוב שנתנו מעותיהן בשיתוף ולקחו שתי קינין והביאום לכהן ואמרו אלו

יש ברירה כלומר אע״פ שהשתי קיניז הללו (משותפות) מעורבבות] והכהן הוא שחלק בחלוקה עד לאחר כפרה ואמר יש ברירה וכיון שראינו עכשיו באותה חלוקה נאמר הוברר הדבר שמתחלה לחלוקה זו היו עומדות וזו לחברתה וכל אחת ואחת נתכפרה בשלה. ודוחה

יקריב עולה וכו׳ והוא על הדרך

קרב כיייון שפירשתי לאשה שהביאה קינה בעירוב שאין קביעתן אלא

בעשיית כהן ואין כאן ספק עירוב

בכל מערבין לומר דר׳ יוסי ס״ל

א) נ"ל שב׳ הקנים הן של שני שמות או של שתי נשים ב) נראה דל"ל נאמר דשמא זו היא וכו'.

פי' הרז"ה

מפני הקרבתו נמצא שם אחד

בן עואי אומר שתי חמאות אחת תור ואחת בן יונה. גן עואי לטעמיה דחמר לעיל פרק שני הכל הולך חחר הרחשון שיש לה להביח השני ממין הראשון הילכך זו שאינה יודעת איזה מין הביאה ראשון ושמא כולם למעלה קרבן ויצאה ידי עולת חובתה ואינה יודעת מאיזה מין לכך לריכה

להביא שתי חטאות משני מינים ובין לרבנן בין לבן עואי אין חטאות הללו נאכלות שהרי על הספק יו באה שיש לומר הראשונים למטה קרבן וכבר יצאה ידי חטאת לשון רש"י שפירש בזבחים: אמרו כשהוא חי אמרו בשהוא חי קולו אחד וכשהוא מת קולו ו'. באיל קמשמעי קרא דכשהוא חי אין לו אלא קול אחד וכשהוא מת קולו ז' ומפ׳ כילד קולו ז' אף זו בתחילת קרבנותיהן ולא ידעה מה פירשה דייה בד' פרידין עולות לנדרה ושתים לחובתה א' חטאת ואחד עולה עכשיו שהביאה ארבע פרידין לריכה להביא עוד שמונה פרידין ארבע עולות לנדרה וב' עולות וב' חטחות: שתי קרניו לעשות שתי חצוצרות.

ובהקומן רבה (מנחות דף כת.) אמרי׳ שתי חלולרות של כסף באות והכא אמרי׳ דמקרנים עשויות חלולרות וי"ל דאותם שהיו למסע המחנות בימי משה דוקא היו של כסף אבל אותם שהיו לשיר על הקרבן היו מקרנים אי נמי חלולרות דהכא היינו שופרא מדאישתני שמייהו כדאיתא שילהי פרק במה מדליקין (שבת דף לו.) ובפ׳ לולב הגזול (סוכה דף לה.) דקרו לשופרא חלולרתא אבל ההיא שי דאין מעמידין (ע"ז דף מז.) ליכא לשנויי הכי דאיירי התם בשופר דהא לענין קרבן איירי התם ועל הקרבן היו משוררין בחצולרות כדכתיב ותקעתם בחלולרות על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם (במדבר י): שתי שוקיו. עלמות שוקיו לעשות חלילין: בועיו. הכרס הגדול לעשות חוף: בני בועיו. הדקין לעשות חבלים ונימין לכנורות. ויש אומרים אף למרו לעשות תכלת דבמעיל של כהן גדול היו על שוליו פעמוני זהב ורמוני תכלת כמין רמונים היו עשוים מלמר לבוע בתכלת ועשוים קשים ותלוין בשולי המעיל אלל הפעמונים כדכתיב (שמות כח) פעמון זהב ורמון על שולי המעיל סביב כשנוגפים פעמונים אל הרמונים בשעת הילוכו ונשמע קולו בבואו אל הקדש וזהו דרך לניעות שלא יילהכנים אל ההיכל פתאום בלתי ביום הכפורים: זקני תורה כל זמן שמזקינים דעתם מתישבת עליהם שנאמר

בישישים חכמה ואורך ימים תבונה: הדרן עלך כמה דברים אמורים וסליקא לה מסכת קנים

תור ויונה כנגד יונה בעינן כדחמרינן לעילה :חמר רבי יהושע זהו שחמרו כר. כלומר דהא דאמרינן בעלמא כשהוא חי כו׳ כילד קרניו שתי חלולרות ללוים לשיר אבל מה ששנינו במנחות (דף כח.) מעשת של כסף ולא מרבי בהקומן רבה (שם) אלא (א) מתכות היינו לכהנים דוקא כך השיב רבינו יעקב לרבי מיהו מהכא לא קשיא מידי דאיירינן לה בשופר של ראש השנה ואי אמרינן דההיא דמנחות דוקא בשל משה הוה ניחא טפי: אף למרו לעשום סכלם. נראה דהא נמי שייך לקול שעושין ממנו מעיל שכולו תכלת והיה פעמון זהב בחוך הרמונים כדתניא בסוף פרק המזבח מקדש (זבחים פח:) ותנא קמא לא חשיב ליה לפי שאינו מוליא הקול כי אם הפעמון זהב: רבי שמעון בן עקשיא אומר. נראה דמייתי הך מלחא שדומה לה שכמו שכשהוא מח קולו שבעה כמו כן זקני חורה כל זמן שמזקינין ובאין לתשוח כח מוסיפין חכמה ואחרים לטירוף דעת: מסיר שפה לנאמנים. בעם הארץ משתעי קרא כדכתיב ¹⁾ לעיל מסיר לב ראשי עם הארץ: בישישים חכמה. היינו חלמידי חכמים דאילו בעם הארץ בא חכמה מה להם. ועל הא מלחא ר"ש בן עקשיא שונה אותה בלשון ברייתא בפרק שואל (שבת קוב.) וקאמר חניא רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר ואם היא משנה היה לו לומר שם חנן התם וכן יש בסוף פ' "עשרה יוחסין (קרושין עט) ברייתא אחר סיום המשנה של שם:

הדרן עלך במה דברים אמורים וסליקא לה מסכת קנים

שימה מהובצת או ווברששונות: אמר ר"י כו' והכא): בן הארץ מה חכמה יש להם ועל:

לפרש כפי׳ הזה ולא כפי׳ החכם שהפריש בין שאמרה זו לחובתי וזו לחובתי (וכיון) [וביון שאמרה אלו לשתי חובות שעלי והביאתן בעירוב דאם כן לא משכחת לה אלא כמאן דאית ליה ברירה וצרכי׳ לתרוצי כולה ר׳ יוסי היא שר׳ יוסי אומר ולדידן אפי אמרה זו לחובתי דוו לחובתי לא פירשה ולא קראה שם לענין עירוב חטאת בעולה מפני (שאין) [שאנון יכולין לומר שמא כך אמרה זו לשתי עולות חובתי דוו לחובתי לא פירשה ולא קראה שם לענין עירוב חטאת בעולה ואלמלא כן בפי׳ הזכירה אותו המשנה ולא היינו שומעים אותו מכללא מדרמי מתניתין אהדדי ומשני תנן בין משם אחד בין משני שמות בין לחובתי וזו לחטא׳ ועולה לחובתי ואין זה פירוש וקריאת שם לענין עירוב חטאת בעולה ואלמלא כן בפי׳ הזכירה אותו המשנה ולא היינו שומעים אותו מכללא מדרמי מתניתין אהדדי ומשני תנן בין משם אחד בין משני מאשה אחת בין מב׳ נשים אלמא שתי קנין משם אחד באשה אחת עירוב הוי ורמינהי אבל חובה שנתערבה זו בזו אחת לזו ואחת לזו ושתים לזו וכולה מתני׳ דשמעינן מינה משתי נשים הוא דהוי עירוב מאשה אחת לא הוי עירוב ומשני כאן שאמרה זו לחובתי רון לחובתי ראן שאמרה אלו לשתי חובות שעלי ידעתי כי זו הקושיא הזקיקה את החכם לפרש אותו הפירוש ואנן לפירושה דילן לא קשיא לן ולא מידי. וההיא דגרסינן בנוזר בפרק מי שאמר הריני נזיר אמר רב אשי לא תימא דאמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשלמי אלא אפי׳ אמר אלו על חובתי הר' הן כמפורשים לא קשיא לן דלא דמי פי׳ דהתם 6) עירוב חטאת בעולה אלא נפקא לן מינה שדמי חטאת ילכו לים המלח ולא יפלו לנדבה כמעות סתומים אבל לענין עירוב חטאת בעולה לעולם לא הוי פי וכי אפשר לומר דגבי קנין (לא) [אי] אמרה שתי פרידין אלו לחובתי הוי עירוב אלא וראי לא דמי פי׳ דהכא לפי׳ דהתם ש"מ: סליק פירקא פ"ב מ"א קן סתומה ממה ששנינו בתחלת פ׳ שלישי בד"א בכהן הנמלך למדנו כי כל שני פרקים הראשונים שנוים בנמלך על כן קשה לנו מאד מה שפירש החכם בזה השני בפסולי גדולות

א) זבחים דף סח., ב) נעיי בחוישן, בן עואי אומר שתי הטאות. בן עואי לטעמיה דלעילד) דאמר הכל הולך אחר הראשון וכיון דאיכא לספוקי שמא הראשונים למעלה נעשו וכבר יצאה ידי עולתה צריכה להביא חטאת מאותו המין והיא אינה יודעת איזה מין היה לפיכך תביא שתי חטאות משני מינין וחטאות הללו אינן נאכלות

שהרי על הספק באות ואין מליקתן מליקה להתירן באכילה כי שמא קרבה כבר חטאתה בראשונות א] והכא נמי בשנדרה תחילה ואינה יודעת מה פירשה לא היתה לריכה אלא ד' פרידות לנדרה ושתים לחובתה אחד לעולה וא' לחטאת ועכשיו שכבר הביאה ארבעה פרידין לריכה להביא עוד ארבעה לנדרה וארבע' לחובתה כך פירשה רבינו ע"ה בזבחים [סח.]. ורבינו יצחק בר יהודה פי׳ שיטה אחרת: שני קנים אחד קבעה לנדרה שאמרה קן זה יהא לחובתי והבעה אחד לעולה ואחד לחטאת ועשה הכהן שנים למעלה ושנים למטה ואינו יודע איזה למעלה ואיזה עשה למטה וגם היא שכחה מה שפירשה לנדרה בשעת נדר לפיכך לריכה להביא

ארבעה פרידין שתי תורים ושני בני יונה לנדרה דשמא אותן שקבעה לנדרה שתיהן נעשו למטה ולא יצאת ידי נדרה כלל ולריכה שתי קנין משני מינין לספק פירושה וחטאת אחת ממין הראשונים תביא עכשיו תור לחטאת ושמא חטאת הראשונה נעשית למעלה ופסולה אבל לעולת חובתה אינה לריכה להביא ממה נפשך דאם אותם תורים שקבעה לנדרה נעשו שתיהן למטה א"כ חובתה נעשית כולה למעלה ויצאת ידי חובתה מעולה ואם חובתה נעשית עולה למטה וחטאת למעלה אם כן נדרה נמי נעשית אחת למעלה וא׳ למטה ויצאתה ידי נדרה מתור אחד ושני תורים שהביאה עכשיו באחת ילאת ידי נדרה ובאחת ידי עולת חובתה ואם חובתה נעשית כולה למטה והחטאת כשר והעולה פסולה יהיה א' לעולת חובתה וא' לנדבה כי נדרה היה כולו למעלה וחטאת שמביאה עכשיו תביא על הספק ולא תאכל ואם היו הראשונים יונים תביא עכשיו בני יונה ועולה אינה צריכה ממה נפשך כמו שאמרנו בחורים ומשני מינין כגון אם שכחה איזה מין קבעה לנדרה ואיזה קבעה לחובתה וגם שכחה מה שפירשה בשעת הנדר ועשה הכהן כל מין ומין אחת למעלה ואחת למטה שהיה סבור ששניהם חובות סתומות תביא לנדרה שתי תורין ושני בני יונה לפי שאינה יודעת איזה מין קבעה לנדרה ואי זה קבעה לחובתה וגם שני מינים לריכה לחטאת לזווג לעולת חובתה שכבר קרבה בראשונה ממה נפשך כי אינה יודעת מאיזה מין היתה ואנן תור כנגד

ג) שבת קוב. ע"ש, ד) [פ"ב מ"ה], ד) [פ"ב מ"ה], () [ל"ל בתריה], ז) ול"ל עגלה ערופה סוטה מט. ועי פנחס בן יאירן, ח) ל"ל באות, ט) ול"ל רכל הצלמיסן, י) נ״א לכנום. כ) ע״כ שייך לדף כד ע"ח, ט ע"כ שייך לדף כד ע"ב,

הגהות הב"ח מפרש ד"ה אמר ר' יהושע (א) וכו׳ אלא גרוטאות היינו:

יעיר קינו

א) לאה לריכה עולה וקן שלם אחד חטאת ואחד עולה דהיינו שתי עולות יחטאת ורחל לריכה שתי חטאות ועולה. כל"ל מלשון רש"י בזבחים דף ס"ז ע"ב. ב) וקן אחד קבעו זו לחטאת חו לעולה אבל כו' כל"ל. ג) ולריך להקריב ב' הקנים הללו סתם על שתיהן העולות למעלה יחטאת למטה והחטאת לזו והעולה לזו לריך להקריב לשם בעלים. לשון האחד יצאה בה ידי חטאת והא׳ ה) ויקריבו בתנאי אם עולה ראשונה לרחל וחטאת ללאה תהא בקן שניה זו עולה ללאה וחטאת לרחל ואם חילף חילוף. לשון רש"י שם. ו) למעלה ונפסלו. ז) למעלה ונפסלו יהשלישית היא בע"כ מב" היני חובה יספי של של מובה וכשרה וג' פרידות מב' קיני חובה עשה למטה ומהם מב' קיני חובה עשה למטה ומהם ב" חטאות כשרות כל"ל. ח) ע"ש בר נדרי (משלי לא) ופירש"י שהנשים היו נודרות להיות להן בן הגון. כצ"ל. ט) אם הב" קנים היו תורים. כל"ל. י) מכל מין גוזל אחד הראשון כל"ל. כן הוי ספה אם לריכה כל"ל. ל) כלומר ועשאן לב" המנים מכל הו והו חליו למעלה כל"ל. ע) עם עולה מהחובה בכדי להביא קרבן גדול של ג' עולות כל"ל. פ) ל"ל שש. ל) רלה בזה דלח מימא הא דקתני ואינה יודעת מה נתנה פירושו דאינה יודעת אם נתנה קן אחד או אם נתנה ב' קינין ע"כ הקדים לומר דנתנתן לכהן פי שני קינין כלומר דוה יודעת שפיר דנתנה . זני קינין רק שאינה יודעת כדמסיק. ק) כלומר ואם היה ממין אחד אינה יודעת עכ"פ מאיזה מין היה וכן לשון רש"י ואין ידוע מה נתנה אם מורים אם ב"י ואם הו אחד מזה והו מת של מוס. ר) עי' ברש"י ובחים דף ס"ו ש) דשמה הראשונים כולן ס"ו ש) דשמה למעלה נעשו אע"פ כל"ל. מ) ל"ל עולת חובתה. א) פירושה וכו' הס"ד ומה"ד אמר כ' יהושע זהו שאמרו בו׳ וזו נמי בתחלה די לה בשני קינין לספק פירושה וקן לחובתה ועכשיו שהקריבה והביאה ד' פרידין לריכה להביא עוד כו' כל"ל. ב) ר"ל כדאיתא בפ"ו דתמיד ושני כהנים חלולרות של כסף בידם:

רבגן לא מקריב אם הקריב לא מירצי ופריך המם מהך ממנימין לרבא ומשני דהך ממנימין כמ"ד בעלי חיים אינן נדמין ורבא קאמר אליבא דמ"ד בעלי חיים נדמין: ד חשאת ועולה. פי' רחל ולאה שלקחו ג' קינין בשותפות א) קן א' עשו מטאת לרחל ועולה ללאה. וקן א' הנימו סמומה ולא קבעו זו למטאת חו לעולה ²) אבל לא קבעו עליה שם הבעלים לומר זו לרחל חו ללאה ³: אין בשר אלא שתובה. דאומה שהקריב למעלה היא העולה ואותה שהקריב למטה היא המטאת. ובאחרת איכא למיחש שמא הקריב החטאת למעלה והעולה למטה. כגון שכל קן וקן הוא בפ״ע ועשה מכל א' חליו למעלה וחליו למטה: והיא שתחלקת ביביהם 7). ויביאו עוד קן אחם ביניהן ©:

ה חפאת שבתערבה בחובה. פי שוה נשוה נמערבו מטאת בחובה. שמי מטאות בקן חובה סחומה או ד' מטאות בשני קינין חובה. ומשום דמני בתר הכי חובה שנים בחטאת מטאת שנים בחובה. מני הכא מטאת שנתערבה בחובה. ופי שוה בשוה הן תה הוא ותמום את כל הואם לה מה ששלון הליו למעלה ומציו למעה: אין בשר אלא פנין חבאת שבחובה. [משום] דאיכה למימה דבין משאם בחובה. [משום] דאיכה למימה דעשאה ב"ד משאת שבחובה ב"ד מעאות למימה דעשאה ב"ד מעאות למעלה וויונה ממשה ונפסלון וחובה למעה ונפסלה העולה. וכן ד" מטאות בנ" חובה שנים בחבאת. פי" שהחובה פי שנים כנגד המטאת. כגון שנמערבו ב"ד קיני חובה ב"ד מטאות למעה ונפסלו העולות "ל"ד חובה שנים בחבאת. פי"ד שהחובה פי שנים כנגד המטאת. מולה שעשאה למעה ופסולה נמלא ממלה ועשה ג" פרידות למעלה (וכו") איכא למיחש שמא עשה ב" מטאות ז) כשרות והג" הוה עולה שעשאה למטה ופסולה נמלא ממלה ועשה ג" פרידות למעלה (וכו") איכא למיחש שמא עשה ב" מטאות ז) כשרות והג" הוה עולה שעשאה למטה ופסולה נמלא ממלה

איל. אם כי הקנין היו מנינן אי מול של יכול מורים או כולן בני יונה: משבי מינין חביא שחרים. אם עו הביאה מורים ובני יונה. ואי האם כי הקנין היו מנינן איז מנין איז מנין איז האם מהכיאה לכהן חובמה והדרה והקריבן הכהן סמם י) הראשון לחובמה והבי לנדרה. ואין ידוע איזה מהן קרב אחרון שבניא מאוחו המין גוול שנססלה הילכך י) צריכה להביא חור או בן יונה דאין מביאין חור כנגד בן יונה ולא בן יונה כנגד מור. הלכך מביא מור וכן יונה ואומו שהוא מין הראשון יהא חובה והאחד יהיה נדבה: פרשה בדרה. דבשעת נדרה אמרה קן תורים או ב' בני יונה. ושכחה מה פירשה נמצא שהיא לריכה להביא לנדרה תורים ובני יונים מספק. והיא נתנה הרי עני קן מודים חו 2' בני יונה, ושכחה מה פירשה נחנת שהים לרדה והבים נדרה חודים ובני יונים חספק, והיה מהה די קינין לכהן ושאלן היו למעלה וחליו למטה ל) ונססלה עולה האחת לכך לריכה עוד להבים ג' סרידין: ממין א'. אם הראשונים היו ממין א' החי מורין, כי מאחו המין עלמה לריכה להביא עולה השנייה. דאין מביאין מוריאן והור בנגד בני יונה ומורין, כי מאחו המין עלמה לריכה להביא עולה השנייה. דאין מביאין מור כנגד בני יונה ובן יונה כנגד חור בנדבה כמו בחובה כיון שפירשה נדרה 10: ששני הביצים (שמים). אם הראשונים היו משני מינין ואין ידוע אם הקן האחרון היו מורין שתביא חור להשלים עולה שנססלה וצ' בני יונה. או היו בני יונה ומביא בן יונה וב' מורין הלכך מביא כי ווכר ובל בני יונה בלחים הרי של חור בעודה. שקבעתה להביאה על קן חובתה. שאמרה הרי עלי קן אם אלד זכר

א) נראה דל"ל פי׳ דהתם לדהכא דהתם לא איירי לעירוב חטאת בעולה אלא נפקא וכו׳.

פירוש הרא"ש

"רביל עם קן חובמי. וכוונה להביא קן מהנדר ^{ש)} ג' עולות כאחד. ופירשה ואינה יודעת מה פירשה כדאמרן והביאה ב' קינין וומגן לכהן ועשאן חניו למעלה וחליו למעלה: צריבה לחביא עור ה' פרירין. לעולה אם הראשונים היה ממין א' ואם ב' מינים היו חביא ש) שני כי לריכה להביא שני מורים ושני בני יונה לספק פרושה. ולריכה להביא עוד עולה א' ממין עולת חובמה. הלכך תביא ממין הראשונה גחל א' לעולה עם עולת נדבה. ואם הראשונים היו ב' מינים ואינו ידוע איזה קרב עולם חובמה, הגכך חבים מתיין הרספונה גות כי יעודם עם עונע מבט. ומם המשומים היו כ מינים והיו היום שה יום מחרון. לריכה להביח חור ו ובן יותה ובי חורין ובי בני יונה לספק פרושה, וממ"ר, הביאה עולם חובה עמהן כיון שהביאה מור ובן יותה: בתגבון לבהון ל). פיי שני קינין: ואיבה יודעת בה גבהב. אם מתין אי ואם מבי מנינן וומאים מין היים שנו ובן יותה לשל משלה אם כולן למעלה או כולן למעלה או כולן למעלה או כולן למעלה הילכך סביא בי חורים ובי צני יונה לספק פרושה וחור ובן יונה לספק נדר של שלא כאלה ביללה כלל. שמא עשאן כולן למעה ונספלה העולה הילכך סביא בי חורים ובי צני יונה לספק פרושה וחור ובן יונה לספק נדר של של הילכך הביא בי חורים ובי מור בן יונה לספק מיושה וויה לספק מביאה וחור ובן יונה לספק מדישה בי מור בי מור בי מור ביון יונה לספק מור ביון יונה לספק מדישה ביון יונה לספק מדישה ביון ווינה לספק מדישה ביון יונה לספק מדישה ביון יונה לספק מדישה ביון יונה לספק מדישה ביון ווינה לספק מדישה ביון יונה לספק מדישה ביון ווינה לספק מדישה ביון ווינה לספק מדישה ביון ווינה ביון ווינה לספק מדישה ביון ווינה ביון ווינה ביון ווינה מדישה ביון היום ביון ווינה ביון היום ביון ווינה ביון היום ביון היום ביון היום ביון ווינה לכון למעלה אווים ביון היום ביון למעלה העולה העברה היום ביון היום ביון היום ביון היום ביון היום ביון היום ביון למעלה מיון היום ביון היום ביון היום ביון היום ביון למעלה מולם ביון היון היום ביון למעלה הוום ביון למעלה היום ביון ב חובתה. דשמא עשאן למטה רצאת ידי מטאת וצריכה להביא עולה ממין חטאתה ואין יודעת אם היה מטאתה ממין מור או בן יונה. לפיכך תביא חור ובן יונה לספק חובתה עם (כפי) [ספק] נדרה מפני הקביעות י): וחשאת א'. פרידה אחת תביא למטאת ש). אע"פ שאינה יודעת מאיזה מין היה ראשונה. מביא אטאת ממין שתרלה. ותאמר אם זה ממין הראשונים הרי זה בן זוג לעולת חובתה שקרבה. ואם מין אחר הוא חדווג עם פרידות מן השנים שהם תור ובני יונה שהיא מביאה לספק עולת חובחה. ורבנן דפליגי אבן עואי לטעמייהו דאמרו לעיל (פ"ד מ"ה) הכל הולך אחר המטאח אט"פ שקרבה אחרונה 0: בן עואי אובור ב' חבואות. אול לטעמיה דאמר (שם) הכל הולך אחר הראשון ושמא עשאן כולן למעלה ויצאה ידי יז) עולה. ולריכה להביא חטאחה ממין עולחה. ואינה יודעת מאיזה מין הביאה עולחה. לפיכך לריכה להביא מספק חור וגן יונה למטאח. ובין לרבנן ובין לבן עואי אין החטאות הללו נאכלות. דשמא ינאה כבר ידי חטאחה. כך פרש״י משנה זו בובחים פרק חטאח בשף ודף סו סת]. ולא היה לריך לפרש הך בכא אחרונה דנמנמן לכהן בקבעה נדרה דבלא קביעות לריכה להביא כל אלו לספק פירושה א) וכו' [עי' במוס' שם] (זוו נמי מתחילה דינה בשני קינין לספק פירושה וקן לחובתה והביאה ד' פרידין ולריכה להציא עוד): שתר קרביו שתר חצוצרות. לשיר של הלוים ומה ששינו במנחות (דף כת) חלולרות היתה באה מעשת של כסף. היינו לכהנים ^ב). א"נ אוילרות דהכא היינו שופרא כדאמרינן ושבת לו. סוכה לד.] דתלת מילי אישתני שמייהו שופר אוילרות כרי: [וי"א אף צטרו]. לתכלת וחשיב ליה ברבוי קולות לפי שרמוני תכלת היו על המעיל בין הפעמונים המשמיעים התחלות ני. ון יה אך בשוון - מנסנת וחלטיל כים לכלי קומת היינה לית להתחלים להתחלים להתחלים להתחלים להתחלים להתחלים קול ורכי יהושע לה חשיב ליה להי שהכתונים אינם מפועינים קול (מסיים) ק1לה הפעמונים): ומסיים ברי שפעון בן (פוביא) (קשיא) פי′ משום דתנא כשהוא מת קולו ז' תנא נכו להך מתניתנין דרמיא ליה זקני תורה כשמוקנין ובאין ונקלשה לדר תשות בח. שאחרים דעתן מטורפת, מן מוסיפין חכמה ול"י משום דמסכת קינין פלפלאת למכמה ולמינין ישוב דעת מיימי לה להך מתניתין הכא: משרה שפה לגאפגים בו". בעם הארך משתעי קרא וסניך ליה דכתיב מסיר לב ראשי עם הארץ: בישישים חבבות. היינו מלמידי חכמים דאילו עמי הארץ מאי חכמה אים זהו וגשבת פרק שואל (דף קנב.) חני ר"י בר כ' יוסי אומר מ"ח כ"ז שמוחיניו כו", וברייתא היא ומייחי לה הכא בסיום המשנה משום דדמיא לה וכו בסוף מסכמ קידושין [ל"ל סוטה מט.] מייתי ברייתא בסיום המשנה: נשלמה מסבת קנים